

1873

10 e Kamer

Nr. 894/06
VAN HET PARKET

Nr. C11464109
VAN HET ARREST

11 december 2009

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister ..

Herstelvordering

verstek
verstek

not. GE 66.12.3160/96 van het Openbaar Ministerie tegen:

1. Nr. _____, putboorder, geboren te _____
op _____, wonende te _____

2. Nr. _____, handelaar, geboren te _____
op 1 _____, wonende te _____

beklaagden,

verdacht van:

I. de eerste

A. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1-1°, 45 § 4, 64 (1°, 2° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (BS 12 april 1962), zoals nadien geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 43 § 4, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 (BS 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu:

1. door op het terrein, gelegen te _____, gelegen in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied, ten kadaster gekend onder _____ in eigendom toebehorende aan _____

- 3 halfronde boogplastiëktunnels (8 m x 20 m x H 3,5 m) te hebben opgericht,

te op een niet nader te bepalen datum in 1988 (st. 2 – OK 2)

- een afdak van 10 m op 10 m met metalen steunpalen te hebben opgericht

te op een niet nader te bepalen datum in 1995 (st. 2 – OK 2)

2. en de sub 1 omschreven toestand in stand gehouden te hebben,

te in de periode van 1 januari 1989 tot en met 24 maart 1997 wat de tunnels betreft en van 1 januari 1996 tot en met 24 maart 1997 wat het afdak betreft.

de feiten sub 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 08 juni 1999).

B. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1,1°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijk vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd),

de sub A.1 hierboven omschreven toestand in stand te hebben gehouden,

te in de periode gaande van 25 maart 1997 tot 30 april 2000,

de feiten sub B thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (BS 08 juni 1999);

C. Bij inbreuk op de artikelen, 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (BS 8 juni 1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, die geen betrekking hebben op de stabiliteit in casu:

op het terrein, omschreven onder de tbelastlegging A.1, door de instandhouding van de onder A.1 omschreven toestand

Te vanaf 1 mei 2000 tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding, zijnde 6 maart 2006;

II. de tweede:

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 4 § 1, 29, 30, 39 § 1-1°, 40 en 46 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende milieuvergunning (B.S. 17.09.1985) zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de tweede klasse te hebben geëxploiteerd en namelijk bij inbreuk op de artikelen 1,5, 6, 6 bis, 58, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 73, 80 en 81 van het Besluit van de Vlaamse Regering d.d. van 06 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende milieuvergunning (BS 26 juni 1991) spijs het verbod, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de tweede klasse te hebben geëxploiteerd (art 5) terzake:

- opslag en sortering van niet gevaarlijke afvalstoffen bestaande uit papier en karton, hout, textiel, kunststoffen, metaal, glas, rubber, bouw- en sloopafval met een opslagcapaciteit van maximaal 100 ton – terzake bouw- en sloopafval

- opslag en mechanische behandeling van schroot met een opslagcapaciteit van meer dan 10 ton tot en met 100 ton dat overeenkomstig de lijst, namelijk de aan het voormeld besluit van 6 februari 1991 toegevoegde lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985, bij welke van de drie klassen van inrichtingen zij worden ingedeeld, onder het nummer 2.2.1.c.1° en 2.2.2.d-2°, behoort tot de klasse twee van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen,

te minstens in de periode van 21 mei 1996 (OK st.1) tot 30 juni 2003 (st.17).

III. de eerste (op vrijwillige verschijning voor de eerste rechter op 20 juni 2006):

het oprichten van een paardenstapmolen op een niet nader te bepalen datum in de periode van 1 januari 2005 tot 31 december 2005 en het in stand houden ervan sindsdien tot heden op hetzelfde perceel.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 27 juni 2006, 21ste kamer, werd op tegenspraak als volgt beslist:

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A.1, A2, B, C en het feit waarvoor hij vrijwillig is verschenen samen, tot een geldboete van € 1 000,

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op € 5 500,

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 3 maanden,

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen tot een geldboete van € 1.000,

Verhoogt de geldboete met veertig decimes, aldus gebracht op € 5 000,

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 3 maanden,

Zegt dat de beklaagden verplicht zijn elk een bedrag van € 25, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus telkens gebracht op € 137,50, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden in zijn hoofde begroot op € 43,16,

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden in zijn hoofde begroot op € 55,08,

Legt de veroordeelden eveneens elk een vergoeding op van € 25 in uitvoering van art. 71 van de Wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van art. 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993 en van 11 december 2001,

Beveelt het herstel overeenkomstig de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur, en dit binnen een termijn van 4 maanden nadat onderhavig vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden en onder verbeurte van een dwangsom van € 125 per dag vertraging aan de Gewestelijk Stedenbouwkundige Inspecteur en aan het openbaar ministerie,

Beveelt het herstel door verwijdering van de paardenstapmolen binnen de vier maanden, en dit binnen een termijn van 4 maanden nadat onderhavig vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden en onder verbeurte van een dwangsom van € 125 per dag vertraging aan het openbaar ministerie,

Zegt voor recht dat de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur of het College van Burgemeester en Schepenen, ingeval het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de beklaagden op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op 11 juli 2006 door beide beklaagden en door het openbaar ministerie tegen beide beklaagden.

*

*

*

1. Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 2 oktober 2009 in het Nederlands het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal.

De beklaagden verschenen niet en waren niet vertegenwoordigd.

2. De hoger beroepen van de beklaagden en het openbaar ministerie werden tijdig en regelmatig naar vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

3.1. De eerste beklagde is voor de eerste rechter vrijwillig verschenen voor *"het oprichten van een paardenstapmolen op een niet nader te bepalen datum in de periode van 1 (januari) 2005 tot 31 december 2005 en het in stand houden ervan sindsdien tot heden op hetzelfde perceel."*

3.2. Het hof verbetert de telastlegging III, waarop de eerste beklagde vrijwillig verscheen als volgt:

III. de eerste,

bij inbreuk op artikel 99 § 1, 1° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, strafbaar gesteld door de artikelen 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van dit decreet, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning,

A. te op niet nader gekende data in de periode van 1 december 2005 tot en met 31 december 2005,

een paardenstapmolen te hebben gebouwd op het terrein gelegen te op het kadaster gekend onder

B. te vanaf voormelde niet nader gekende data in de periode van 1 januari 2005 tot en met 31 december 2005, tot 20 juni 2006,

de onder A vermelde toestand in stand te hebben gehouden.

De aldus verbeterde telastlegging III heeft betrekking op dezelfde feitelijke gedragingen als deze die aan de telastlegging waarvoor de eerste beklagde vrijwillig is verschenen ten grondslag liggen. De eerste beklagde heeft zich erop verdedigd. Telkens hierna sprake van de telastleggingen III.A en III.B betreft het deze telastleggingen zoals hier onder 3.2 verbeterd.

4.1 De feitelijke gedragingen die aan de telastlegging I.A.1 en III.A ten grondslag liggen, maken voor zover bewezen nog steeds een misdrijf uit; zij worden thans strafbaar gesteld door art. 6.1.1, 1° lid, 1° en 6.1.3 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO).

4.2 Artikel 6.1.1, derde lid VCRO stelt dat de strafsanctie voor het instandhouden van een inbreuk zoals omschreven in de telastlegging I.A.1 en III.B niet geldt voor zover de werken niet gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbare gebieden, waarbij artikel 6.1.2 VCRO stelt dat deze bepaling geïnterpreteerd wordt als dat zij de strafbaarstelling van het instandhoudingsmisdrijf opheft. De feitelijke gedragingen die het voorwerp

uitmaken van de telastleggingen I.A.2, I.B, I.C en III.B en die zich situeren in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, wat sinds 1 september 2009 geen ruimtelijk kwetsbaar gebied meer is (art. 1.1.2, 10° VCRO), zijn niet meer strafbaar. De opheffing van de strafbaarstelling van de instandhouding na het tijdstip waarop de eerste rechter van de strafvordering werd gevat, heeft het ontslag van rechtsvervolgving voor de er op betrekking hebbende strafvordering tot gevolg.

5. De feiten die voorwerp zijn van de telastlegging I.A.1 situeren zich respectievelijk op een niet te bepalen datum in 1988 (de plaatsing van de boogplastieltunnels) en op een niet te bepalen datum in 1995 (het bouwen van het afdak). Voor de berekening van de verjaringstermijn van de strafvordering kan geen rekening meer gehouden worden met de data van de niet langer strafbare feiten voorwerp van de telastleggingen I.A.2, I.B en I.C.

Tussen de feiten van 1988 en 1995 is een periode verlopen die langer is dan de toepasselijke verjaringstermijn van drie jaar; voor de feiten gesitueerd in 1998 moet inderdaad rekening worden gehouden met de toen geldende verjaringstermijn van drie jaar in plaats van de huidige verjaringstermijn van vijf jaren. Het hof stelt vast dat de strafvordering inzake het feit voorwerp van de telastlegging I.A.1 gepleegd in de loop van het jaar 1988, namelijk het oprichten van drie halfronde boogplastieltunnels, vervallen is door verjaring, waarbij het hof eveneens vaststelt dat de strafvordering terzake al verjaard was voordat de eerste rechter van dit feit werd gevat door de dagvaarding op 16 maart 2006.

De strafvordering voor het andere feit voorwerp van de telastlegging I.A.1 en gepleegd in de loop van 1995, namelijk het plaatsen van het afdak, is vervallen door verjaring. In de gunstigste veronderstelling voor het openbaar ministerie nam de verjaringstermijn een aanvang op 31 december 1995; de termijn werd gestuit door de toezending op 17 juli 1998 door de politiecommissaris van het proces-verbaal van 14 juli 1998 opgesteld ingevolge het kantschrift van de procureur des Konings van 13 juli 1998. Tussen 17 juli 1998 en de datum van de betekening van de dagvaarding om voor de eerste rechter te verschijnen op 16 maart 2006 zijn meer dan vijf jaren verstreken zonder dat de verjaringstermijn was geschorst.

6.1. Sedert het onder III.A te last gelegd feit, voor zover bewezen, werd gepleegd is nog geen termijn van vijf jaren verstreken, zodat het verval van de strafvordering door verjaring hiervoor nog niet aan de orde is.

6.2. Het hof is van oordeel dat de telastlegging III.A voor de eerste beklagde bewezen is gebleven. Dit blijkt uit de vaststellingen van de verbalisant op 8 juni 2006, de foto nr. 6 als bijlage van het proces-verbaal van die datum en de erkenning van de eerste beklagde op de rechtszitting van 20 juni 2006 de stapmolen, die bestaat uit een metalen constructie bevestigd aan een tractorband die werd opgevuld met beton en waarrond een houten schutting, bedekt met doeken, te hebben gebouwd.

7.1. De telastlegging II. situeert zich tot 30 juni 2003, datum waarop de verjaringstermijn een aanvang nam. De verjaring werd nuttig gestuit op 11

juli 2006 door het hoger beroep van het openbaar ministerie, zodat het verval van de strafvordering door verjaring nog niet is ingetreden.

7.2. Bij artikel 34 van het decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen" werd artikel 39 § 1 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning gewijzigd. Het nieuwe artikel 39 van het milieuvergunningsdecreet bepaalt: *"Met betrekking tot dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten gebeuren het onderzoek, de vaststellingen en de sanctionering van de milieu-inbreuken en milieumisdrijven volgens de regels bepaald in titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake het milieubeleid"*. Deze bepaling is in werking getreden op 1 mei 2009. De onder II. te last gelegde feiten zijn sedert die datum strafbaar krachtens artikel 16.6.1, § 1, eerste lid van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna: DAMB), dat stelt: *"Elke opzettelijke of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid gepleegde schending van de door deze titel gehandhaafde regelgeving is strafbaar met een gevangenisstraf van een maand tot twee jaar en met een geldboete van € 100 tot € 250.000 of met een van die straffen."*

7.3 Het onder II. te last gelegde is voor de tweede beklagde bewezen gebleven gelet op de vaststellingen van de verbalisanten en de verklaringen van de tweede beklagde.

8.1. Elke beklagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen, respectievelijk het milieu beschermen door voor bepaalde milieubelastende activiteiten een milieuvergunningsplicht voor te schrijven, hebben zij totaal ondergeschikt gemaakt aan hun eigen belangen. Slechts een geldboete voor elk van hen, zoals hierna bepaald, vormt een passende en aangewezen bestraffing van aard deze beklagden te doen inzien dat zij zich in de toekomst strikt aan de voor deze materie geldende voorschriften dienen te houden. Ieder van hen heeft onvoldoende lessen getrokken uit vroegere veroordelingen.

8.2. De tweede beklagde pleegde de feiten onder II. vóór 1 maart 2004, zodat de geldboete voor hem dient te worden verhoogd met 40 deciemmen.

8.3. Bij arrest nr.188.928 van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens art. 91, 2° lid van dit koninklijk besluit bedraagt de vaste vergoeding, waartoe de eerste en de tweede beklagde elk dienen te worden veroordeeld, € 25.

9.1. Bij brief van 13 augustus 2002 heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur krachtens art.149 § 1 Stedenbouwdecreet 1999 de herstel-

vordering bij het parket ingeleid. Hij vordert het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door de volledige afbraak van de plastiectunnels en het afdak, inclusief eventuele fundamenteën of vloerplaat, het verwijderen van de berm en het verwijderen van alle afbraakmaterialen van het terrein.

9.2. Op het ogenblik dat de herstellvordering voor de eerste rechter werd ingeleid was de instandhouding van de plastiectunnels en het afdak nog strafbaar en was de strafvordering in verband met het oprichten ervan, ingevolge de eenheid van opzet met het in stand houden (art. 65 Sw.) nog niet vervallen door verjaring. De herstellvordering werd derhalve tijdig gesteld, zodat het hof er dient over te beslissen, althans wat het oprichtingsmisdrijf betreft. Het oprichtingsmisdrijf is gelet op de gegevens van het dossier bewezen lastens de eerste beklagde, zowel wat de plastiectunnels betreft, als wat het afdak betreft. Dit misdrijf vormt de toereikende grondslag voor de herstellvordering, zodat het hof niet dient te onderzoeken of de herstellvordering voor zover gesteund op het in stand houden, nog zou kunnen worden ingewilligd in het licht van wat is bepaald in art. 6.1.1, vierde lid VCRO.

9.3. Het is zo dat een overschrijden van de redelijke termijn in de zin van art. 6 EVRM niet impliceert dat ter zake het recht van de overheid om te vorderen dat een einde wordt gesteld aan de door het stedenbouwmisdrijf veroorzaakte wederrechtelijke toestand zou vervallen, wanneer er nog bijzondere wettelijke dringende redenen voorhanden zijn, wat *in casu* het geval is, gelet op de strijdigheid van de constructies met de bestemmingsvoorschriften.

9.4. Aan de wederrechtelijke toestand veroorzaakt door het misdrijf onder I.A.1 omschreven werd geen einde gesteld; de plaats werd niet in de oorspronkelijke toestand hersteld en er is geen regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende vergunning, zodat het herstel nog nodig is om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen.

9.5. De herstellvordering dateert van vóór 16 december 2005 en werd niet door de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, thans de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, geadviseerd, zodat het hof de vordering alsnog voor advies aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid kan voorleggen (art 7.6 VCRO). Het hof acht het echter niet noodzakelijk of wenselijk dit alsnog te doen, rekening houdend met de reeds verlopen termijn en omdat het over alle gegevens beschikt om zonder verder uitstel te beslissen.

9.6. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vorderde het herstel in de oorspronkelijke toestand door onder meer te verwijzen naar de ligging in landschappelijk waardevol agrarisch gebied en het feit dat het actueel gebruik en de uitgevoerde bouwwerken strijdig zijn met de functie van het gebied. Dit impliceert dat volgens de motivering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur *in casu*, de keuze voor een ander herstelmaatregel dan een herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand de plaatselijke ordening op onevenredige wijze zou schaden. Het blijkt niet dat de vordering gesteund is op motieven die vreemd zijn aan de goede ruimtelijke ordening of uitgaat van een opvatting over de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Zij is evenmin kennelijk onredelijk. Het staat niet aan het hof de opportuniteit van de herstellvordering te beoordelen.

10. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert in de herstellvordering de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de eerste beklagde in het verleden om tot het herstel over te gaan, ondanks formele beloften hiertoe zowel ten aanzien van de verbalisanten als ten aanzien van de eerste rechter, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van deze beklagde om hiertoe zelf over te gaan. De lange tijd sedert dewelke de eerste beklagde reeds kon overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de ruime termijn welke hem thans hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385bis, laatste alinea, Ger.W. nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

11. Ten onrechte heeft de eerste rechter het herstel door verwijdering van de paardenstapmolen bevolen, nu geen enkele herstellvordering hiertoe voorligt.

**OP DEZE GRONDEN,
het hof, rechtsprekend bij verstek**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de niet strijdige artikelen aangehaald door de eerste rechter, 162, 162bis, 182, 184, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211 bis van het Wetboek van Strafvordering, 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen:

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

wijzig het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastlegging III zoals hiervoor onder 3.2 vermeld,

verklaart de strafvordering voor de eerste beklagde met betrekking tot de telastlegging I.A.1 vervallen door verjaring,

ontslaat de eerste beklagde van strafvervolgung voor de telastlegging I.A.2, I.B, I.C en III.B vervallen,

veroordeelt de eerste beklagde voor het feit voorwerp van de telastlegging III.A tot een geldboete van € 500, vermeerderd met 45 deciemmen, zo gebracht op € 2.750.

veroordeelt de tweede beklagde voor het feit voorwerp van de telastlegging II. tot een geldboete van € 500, vermeerderd met 40 deciemmen, zo gebracht op € 2.500,

zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de aan de eerste beklagde en tweede beklagde opgelegde geldboete voor elk van hen zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

legt de eerste en de tweede beklagde elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus telkens gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,

veroordeelt de eerste en de tweede beklagde elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

verklaart de herstellvordering, gesteund op het misdrijf omschreven in de telastleggingen I.A.1, als volgt gegrond:

beveelt aan de eerste beklagde over te gaan tot het herstel van de plaats te nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, door:

- de afbraak van de wederrechtelijk tot stand gebrachte constructies bestaande uit drie halfronde boogplastiëktunnels en een afdak van 10 m op 10 m met metalen steunpalen, met inbegrip van het verwijderen van de vloerplaat en de funderingen,
- het legaal aanwenden of verwijderen van de afbraakmaterialen,
- het herstel van het maaiveld in de oorspronkelijke toestand,

beveelt dat voor het geval de plaats niet op die wijze in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art. 6.1.46 VCRO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door de eerste beklagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 50 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de beklagden elk tot de helft van de kosten in beide aanleggen gemaakt aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 221,52, met inbegrip van de eventuele kosten van betekening en uitvoering m.b.t. het bevolen herstel en de verbeurde van een dwangsom, waartoe de eerste beklagde wordt veroordeeld.

stelt vast dat al deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven.

|

Kosten beroep:	
Afschriften:	€ 31,35
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 30,00
Dagvaarding:	€ 50,27
	<hr/>
	€ 112,07
+ 10 %:	€ 11,21
	<hr/>
Totaal:	€ 123,28
Kosten eerste aanleg:	€ 98,24
Totaal:	€ 221,52

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter als voorzitter, en de raadsheren en in openbare terechtzitting van 11 december 2009 uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier